

Ехъ, клетиятъ Богданъ! Да го бѣхте видѣли тогава! Разсърденъ бие съ чело и рога крушата, та земята трепери. Крѣвъ ручи изъ ноздритѣ му. На вихрушка треперятъ листата на крушата, но дѣдо Боню се стисналъ горѣ, не пада! Най-послѣ изморенъ, като видѣлъ, че не ще може да го смъкне, Богданъ си легналъ близо до дънера на крушата, за да го чака.

Така прѣстоялъ той цѣла нощъ. И на сутринята добри хора, орачи, като отивали на нива, махнали Богдана и тѣй спасили дѣда Боня...

На другия день, дѣдо Боню, за да го умили- стиви, направилъ въ едно кринче ярма и съ още други хора я поднися на Богдана. Но Богданъ разгнѣвенъ гѣтва кринчето съ ярмата на земята и я стѣпква съ крака. Така той мразѣлъ и не искалъ да вземе нищо отъ дѣда Боня.

Съзналъ старецътъ грѣшката си, ама било вече късно!...

Цони Анчевъ.



Всичко се пробужда.

Земята се отъ сънъ събужда,
Разтърсва мощна си снага,
Отъ ледъ-окови, — слънце ясно
Блѣсти, — стопилъ се е снѣга,
А миризъ чудна силно лѣха,
Въ прѣмѣна близката гора
Се е облѣкла, — птичка будна
Здрависва златната зора!

Л. Бобевски.